

★ **AVANT**

Full de propaganda del partit valencianista d'esquerra

Redacció: Martínez Cubells, 2, entresol — Teléfon 12398

Epoca 2.^a

VALENCIA, GENER DEL 1938

Núm. 1

AVANT

Era allà pel mes de desembre de 1930 en que el valencianisme d'esquerra, coincidint amb el martiri dels lleials de Jaca, havia llançat ja el crit de revisió ideològica del patriotisme integral que tots coneixem, fatalment reaccionari i oportunista. Llavors diguérem que no es podia ser valencianista i mantindre's indiferent a les formes de govern. Ara hem pogut medir i sospesar en quan poca cosa ens conformàvem. En canvi, per a certes empreses valencianistes, aquell semblava un crit insuportable de rebel·dia incivil... I bé: era llavors quan va aparèixer AVANT per primera vegada, com a òrgan d'opinió de l'Agrupació Valencianista Republicana—aspiració verament democràtica sobre un fons altruista del liberalisme... La qüestió social propiament dita quasi no ens preocupava. Erem partidaris, sense massa reflexionar-ho, d'això que diuen l'evolució social, que és alguna cosa així com la revolució a bones. A nosatres ens semblava bé que tot el que hi havia d'impur i regressiu en la vida de l'Estat espanyol, reculara un poc i deixara pas, discretament, a aquelles atres aspiracions renovadores que al fons de nostre cor bullien. I ja hem vist que de res no podia servir-nos la contemporanització; ja hem vist que la "convivència" no és precisament la millor consellera per a una acció política justa, sana, lleial... i patriòtica. Perquè no l'han volgut pendre i comprendre precisament els que més interès podien tindre en produir-la. No l'han volgut els nostres enemics de sempre. Són ells els que han dit—i la fi amb tota claretat, amb tota duresa—que els seus interessos de classe són intangibles; són ells els que s'han demostrat capaços de traicionar les seues pròpies banderes de religió i de pàtria per tal de seguir usufructuant uns privilegis dels que no eren mereixedors i no han sabut defensar dignament. Davant de tot açò, què hem de fer nosatres, hòmens del poble i patriotes conscients, més que arreplegar allò que queda en peu i fer-se avant en la terrible lluita a que l'enemic ens empença?

Perquè eixa és la significació del crit que ara llança el "Partit Valencianista d'Esquerra", hereu d'aquells inicis entusiastes del 1930, en guaitar al panorama del valencianisme polític i no vore més que un camí deturador d'acord amb aquelles íntimes aspiracions que ja en octubre del 1934 varen patir la primera embranzida violenta i que en juliol del 1936 han estat plenament confirmades per a una acció obertament renovadora. Avant, avant atra vegada, avant en la continuïtat d'entusiasme per l'ideal na-

Des de que el Front Popular va quedar constituït amb tots els nuclis polítics que aleshores sentiren la necessitat d'una acció conjunta i entusiasta contra el feixisme i per l'establiment definitiu de la República, el PARTIT VALENCIANISTA D'ESQUERRA no ha deixat un moment de fer l'honor degut a aquell solemne pacte. I quan la traïció dels generals facciosos ha vingut a donar a aital compromís el caràcter d'unió sagrada front a la guerra, per la Independència i la Llibertat, el Partit no pot deixar d'entendre que, per damunt de tota aspiració particularista, està l'interès comú, com també que la tàctica més elemental aconsella hui la màxima unitat d'acció en tots els ordres de la vida oficial de l'Estat, prescindint pel moment de passar factures de cap mena i deixant al discerniment de l'hora oportuna les reivindicacions programàtiques.

Es per açò que els nostres actuals dirigents i representants a les corporacions públiques han entés com deure primordial d'una clara actitud revolucionària, la adhesió més efectiva a les iniciatives i ordenacions del Govern espanyol, prescindint momentàniament de tot allò que, volent aparèixer com l'autèntica defensa de les essències ideològiques—posem per exemple el problema autonòmic—no ve a ser, en realitat i per la transcendència d'estes hores, més que el fruit insubstancial d'eixe arbitriste entrebancador i estèril, demagògic, impolític, que, lluny de servir, falseja els ideals, fent-los estranys a l'interès permanent i desapassionat del poble; del poble, sempre conscient i responsable, que ara calla i sofrix i lluita amb heroisme únic per tal de desfer-se'n de les urpes invasores, i poder així un dia reclamar lliurement la realització de tota mena d'ideals compatibles amb els principis de la Llibertat i de la Justícia.

cionalista en la seua més alta expressió sentimental i patriòtica, però avant també en l'acció revisora del valencianisme polític, avant en l'acció revolucionària. Ja no ens podem conformar amb que el valencianisme no fuga mostrar-se indiferent a les formes de govern. Este principi, polser un temps revolucionari, ha quedat molt enrera en el camí de la lluita. Llavors encara podiem ser nosatres els que triàrem; hui, ja no; hui són ja els atres els que ens inviten a perir o continuar la marxa. Ja no es tracta de contemporanitzacions més o menys ingènues; es tracta de dir clarament si estem dins o fora de la revolució, acceptant o no el principi inqüestionable de la lluita de classes, adscriuint-nos o no a la pugna franca i total, sense eufemismes de cap mena, contra l'enemic etern de la classe treballadora: el capitalisme, servit sense reserves per la clericalia incivil i pels militars traïdors. El valencianisme no pot quedar-se espectant. I nosatres som valencianistes per imperatiu de la lògica i de la justícia humana; no ho som perquè sí ni molt menys estem per

a servir atres interessos que els dels nostres obrers i els nostres llauradors. Amb totes les conseqüències. Totes. Rojos? Rojos. Al viu. Hi ha alguna cosa que més odiada fuga ser per la facció traïdora que el nacionalisme de veres quan sap posar-se al servei de la causa del poble i, més encara, de la causa obrera? Puix això, tot plegat, som nosatres: partidaris d'un poder obrerista que anul·le l'hegemonia burgesa i la tirania religiosa i l'arbitriste militar, possibilitant així l'establiment definitiu i autèntic de la democràcia. Eixe és el camí que ens senyala el nostre deber per les reivindicacions del poble i la nostra fe absoluta en els destins de la pàtria.

I res més. Avant!

Visat per la
censura

Abans que res, i sobre tot, guanyar la guerra.

Als combatents que combatixen i als treballadors que treballen, el nostre fervor i la nostra ajuda, sense límits ni condicions.

IDEARI

Si haguérem de concretar lo que en nostre esperit vol condensar-se com l'expressió suprema d'una política verament renovadora, de cara al poble, no hauríem més remei que trobar-la en aquella més sàvia i justa conjugació d'estos tres principis que sempre han de pareixer-nos nous a força de ser eterns: el principi nacional, el principi democràtic i el principi socialista.

I si, de bona fe, sense ànim de polemitzar, volguérem fondre aquella aspiració ideal dins unes normes científiques i de la més lògica aplicació immediata en els afers polítics, forçosament hauríem de basar-la sobre uns punts concrets i determinats. I diríem així:

1.—La raó de ser del nostre criteri polític social, en concert lògic i frater amb els atres nuclis revolucionaris, es vincula al principi inqüestionable de que la llibertat individual de l'home està en relació directa de les llibertats nacionals dels pobles, tant que no concebin una pàtria lliure sus un poble esclau, com no pot concebre's un poble lliure dins una pàtria anorreada.

2.—Afirmem també i en conseqüència, el fet d'existència, dins el conjunt hispànic o ibèric, d'un País Valencià amb característiques pròpies d'idioma, d'unitat geogràfica, de consuetuds, d'història, etc., amb dret per tant de exercir la seua personalitat nacional.

3.—Esta personalitat nacional la entenem junyida per naturalesa als destins d'una unitat ibèrica unisona a la revolució proletària, per la democràcia i la llibertat. Així, el que nosatres propugnem no és: ni el nacionalisme integral imperialista que informa el règim feudal-feixista, ni el regionalisme totalitari, plutocrata i pseudo liberal, que amb tot i negar el materialisme històric, vincula la seua existència a la defensa del règim capitalista sota el suport d'una falsa neutralitat oportunista en els afers polítics.

4.—Propugnem, en canvi, aquell nacionalisme substancial, patrimoni espontani del poble treballador, que és principi indivisible de la revolució; valencianisme orgànic que aspira a que el País Valencià constituïxca nucli operant d'una futura Unió de Repúbliques Socialistes Ibèriques; aspiració màxima esta que, de moment, reclama tan sols els seus postulats més efectius: alliberament econòmic relatiu de l'home per mig de la revolució democràtica proletària i establiment d'un règim de reparatiment espiritual autèntic amb la recreació de la cultura autòctona.

5.—Entenem, com a nacionalistes, que el fet revolucionari conseqüent de la lluita actual no és més que el procés de descomposició de l'antic imperi espanyol. L'afirmació leninista de que l'imperialisme ve a ser la darrera etapa del capitalisme, troba, respecte a l'estat espanyol, la millor identitat envers als ideals nostres. La pretesa unitat espanyola sus la base d'un poder monàrquic vinculat a l'esperit d'una Castella imperial i jeràrquica, ha vingut constituint, precisament, la base de sustentació inci-

(Passa a la 2).

Ens plau fer constar, dins l'amargor d'esta lluita terrible, el nostre més alt orgull per l'aportació, tan correcta i heroica i decisiva, del "Levante" infeliç.

Avant

Cultura, per als que no tenen l'estudi per ofici, i per als que no esperen traure dels estudis una professió lucrativa. Cultura, per al treballador manual.

LA GUERRA

LA CULTURA

No volguérem caure en el socorregut costum dels comentaris terminants i alegres; tant més quan hi ha elements de sobra per a esta labor pròpia dels diaris d'informació. Nosaltres volem sentar tan sols el criteri i la impressió nostra envers la guerra i tot el que al voltant d'ella constitueix la substància viva dels destins ibèrics. No hem de referir-nos, doncs, a una visió retrospectiva de la guerra. Ens basta examinar el present per a extraure les deduccions més concretes i de caràcter substantiu. Ni tan sols hem d'insinuar que la situació bèl·lica és hui, en nostra opinió, bastant favorable, senzillament perquè el que més interessa no és l'acció immediata i real dels fronts, sinó la més efectiva dels valors positius i els mèrits permanents de que ja és mostra avar el nostre exercit i que venen a constituir les raons determinants del nostre optimisme: comandament únic d'absoluta eficiència i responsabilitat, sorgit de l'entranya del poble; organització, disciplina i, sobre tot, unitat magnífica d'ideal entre tots els combatents, moral de lluita esta la més estimable i de major eficàcia.

Són prou nombrosos i d'índole diversa els aconeximents que signen un caràcter decisiu a esta etapa de la guerra. Tant com la presa de Terol per les nostres tropes, com les visites dels parlamentaris laboristes anglesos, el missatge de Roosevelt a la Cambra dels Diputats, l'actitud del Papa front a l'acció anticatòlica del III Reich, la depressió econòmica que la inseguretut en el triomf es fa evident cada dia en la zona facciosa, l'enfortiment del Govern de la República com a expressió única del poder públic i com a exponent, el de major crèdit hui, d'unitat política antifeixista, recolzada esta en una prou notable millora en l'ordenació de la reraguarda, tots són signes evidents de que la causa popular i patriòtica que el nostre exercit defensa en primera línia acaba d'entrar en un clima molt favorable i que podríem condensar en les següents expressions: s'han creat de nostra banda les condicions absolutament precises per a la victòria, per molt difícils que hagen de ser encara els obstacles a vèncer; mentre que, per atra banda, comencen a fluïxjar, en laacció enemiga, totes aquelles posicions de caire demagògic i circumstancial que feen possible, quan menys, l'abstenció estrangera en general i particularment l'ajuda moral de païssos que no precisament els eren afins.

Vol dir, en resum, que resten encara a vèncer les dificultats potser de més volum a mida que alcancen transcendència decisiva les accions bèl·liques immediates; pero existixen ja, sens dubte, les condicions mínimes que ens feen falta per a resistir tot el temps que siga necessari i obtindre, en l'hora oportuna, la victòria definitiva.

GUAITANT EL MÓN

A Romania al rei se li han pujat els fums al cap i ha fet això que per donar-li un nom un poc bonic, li diuen «un colp d'Estat». Més clar, s'ha sentit feixista i no ha volgut que ningú li guanyara la mà, per si de cas li passava el que al pobre Victor Manuel d'Itàlia, convertit en un ninot de Mussolini, en una figura decorativa.

I com que tots els Estats dictatorials són tan amants de les llibertats dels pobles, ha estat precis que Anglaterra i França encarregaren als seus ambaixadors a Bucarest recordar al govern romanés que interessa es respecte el tractat de minories, signat a París el 9 de desembre del 1919 per Romania i les principals potències aliades i associades, pel qual tractat es garantixen els drets polítics de les minories racials, religioses i lingüístiques i també el dret a posseir escoles en les que l'ensenyament s'efectue en la seua llengua nativa, així com a usar els idiomes particulars davant els tribunals i en les relacions amb les autoritats de l'Estat.

L'experiència ja ha demostrat suficientment als païssos democràtics que el feixisme representa la negació de tot dret de les minories i nacionalitats. Els valencianistes d'esquerra no ho hem oblidat mai, i per això necessàriament— a més d'altres raons—som i serem antifeixistes.

Naturalment que a Hitler no li ha passat el mateix que als governs angles i francès. Ell, mestre en la persecució dels jueus, ha mobilitat la premsa del Reich, que—«voluntàriament», com sempre—ha mamprés una campanya contra Anglaterra pel seu recordatori del tractat de minories. Què es això de que es respecten els drets racials i lingüístics? Per al «bell Adolf» no poden haver més drets que els de l'imperialisme, ni més raça ni més llengua que la «nazi».

(Ve de la 1).

vil i reaccionària del feudalisme i, més encara, de la burgesia.

La veritable unitat espanyola es fonamenta, al nostre criteri, no en la freda concepció federalista del liberalisme anàrquic, subjecta a un concepte indivisible de la llibertat, sinó en aquell sistema centralista orgànic que, per ser ho en lògica, implica la més sòlida garantia per a les peculiaritats nacionalistes en consagrar-les norma específica de llur mateixa constitució estatal.

6.—Es per estes raons, en definitiva, que nosaltres propugnem, dins el reconeixement de la personalitat valenciana, la concepció ibèrica del marxisme; i és per això també que estem adherits a eixe criteri que reconeix la lluita de classes com una realitat viva en la història, i propugna per tant la dictadura del proletariat (front popular obrerista) com a únic mitj d'ordenació de la democràcia orgànica, operant, efectiva, en trànsit obligat cap al comunisme, o siga la societat sense classes.

7.—Al nostre ànim, doncs, no pot

arribar mai el menor dubte de que complim en nostre deure de valencianistes integrals, car supeditem el simple sentiment patriòtic al daler polític nacionalista i, ambdues preuades idealitats, a l'expressió verament autèntica de la causa nacional-popular, com és el compliment més viu dels destins de la pàtria amb la superació espiritual i econòmica i en un sentit valencià, dels nostres obrers i camperols.

8.—No es tracta, doncs, d'exigir un dret, el dret a fruit la nostra personalitat nacional; es tracta, simplement, de dur-lo a realitat positiva en junvir-lo a l'acció real de la lluita contra els sistemes polítics i els poders de classe que en conseqüència de llur pròpia naturalesa són antagonics al nostre ideal i fan pràcticament impossible la seua realització.

Heus ací lo que diríem si haguérem de concretar les normes ideològiques d'una ardua acció revolucionària, d'acord, per igual, amb l'essència i amb l'eficàcia dels ideals obrers i nacionalistes.

ANGELI CASTANYER

L'Ateneu Popular Valencià—ara finestra oberta a totes les manifestacions del poble—ha convocat a les entitats polítiques i culturals, i a la premsa i organitzacions sindicals, per a tractar de la conveniència de demanar al Ministeri d'Instrucció Pública es faça extensiva al País Valencià l'Ordre de 27 d'octubre proppassat, creant càtedres de llengua i literatura vernacle als Instituts de Segon Ensenyament.

Han tingut lloc dues reunions, a les que han enviat representants la Càmera Oficial de Comerç, el Partit Federal, la Casa del Maestro, el Partit Valencianista d'Esquerra, Esquerra Valenciana, la F. U. E., la Càmera Oficial Agrícola, Nova Germania, Unió Republicana, la Societat Valenciana d'Autors, la F. A. I., la Federació Local de Sindicatos Unicos, el Secretariado Provincial de la U. G. T., El Micalet, l'Institut Escuela, l'Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana, les J. S. U., el Partido Sindicalista, Lo Rat Penat, Amigos de México, l'Institut Obrero, Cultura Popular, el Sindicato de Profesiones Liberales C. N. T. i Izquierda Republicana. A més a més s'han rebut adhesions dels diaris «La Correspondencia de Valencia» i «Adelante», del Partido Socialista Obrero i de l'Institut d'Estudis Valencians.

El President de l'Ateneu Popular Valencià, Enric Bastit, exposà l'objecte de la convocatòria, informant dels propòsits de l'entitat de contribuir també per atres mitjos a l'enaltiment i conreu de la llengua valenciana. Tots els reunits es mostraren d'acord en la necessitat i conveniència de que es reclame al Govern de la República l'Ordre que pose a l'abast dels estudiants dels Instituts de la nostra terra, l'ensenyament de la llengua i de la literatura valenciana, i amb el major entusiasme es va acordar que es realisen gestions a les ciutats d'Alacant i Castelló a fi de que en elles s'inicie també un moviment de simpatia pel projecte i es col·labore en fer la petició al Govern.

Per a posar-se en contacte amb els nostres germans de les ciutats esmentades van ser designats alguns dels assistents a les reunions, i per les referències que tenim, creem que no ha de tardar en concretar-se l'aspiració de tot quant val i representa al País Valencià, dirigint-se al Ministeri d'Instrucció Pública, que és d'esperar que tant per la justícia del que es vol demanar com per la bona disposició en tota obra que puga servir per l'expandiment de la cultura, ha d'atendre les ansies de recobriment espiritual del nostre poble.

EL PARTIT

El 25 del passat mes de desembre, aniversari de la mort del Primer President de Catalunya, el nostre Partit va adreçar a l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, el següent telegrama:

«En complir-se aniversari mort inoblidable Patrici Francesc Macià, el Partit Valencianista d'Esquerra us saluda amb l'emoció profunda del seu record.»

Per acord del Consell Nacional del Partit, la segona quinzena del pròxim mes de febrer es celebrarà Assamblada Nacional extraordinària, de la que ens ocuparem amb la deguda extensió.

Amb motiu de la reconquesta de Terol per l'Exèrcit Popular de la República han estat adreçats el següents telegrames:

«Ministre de Defensa Nacional. Barcelona.—El feixisme lleva vostre gloriós nom del Registre Civil del vostre poble nadu i vos contesteu tornant a l'Espanya lliure Terol, que serà el principi de la fi del feixisme.»

«President del Consell de Ministres. Barcelona.—Partit Valencianista d'Esquerra, profundament emocionat reconquesta Terol, felicitat al President antifeixista que ens ha de conduir a la Victòria.»

A este telegrama ha contestat l'Excm. Sr. President del Govern de la República amb el següent despatx:

«En nombre Gobierno y mio propio agradezco felicitación y renuevo fe en el triunfo causa popular.—Negrín.»

El nostre Partit ha contribuït a la subscripció pro Campanya d'Hivern amb la quantitat de 2.000 pessetes recaptades entre els afiliats. A més a més, la Secció Femenina del Partit ha entregat amb este fi 29 jerséis de llana confeccionats per les seues afiliades.

Per a la festa de l'Infant, organitzada pel Ministeri d'Instrucció Pública, ha estat entregada la quantitat de 500 pessetes recollides per subscripció als Calsals del nostre Partit.

Dos companys tenim a mancar als regles del nostre Partit: Salvador Torres Rostoll i Patrici Ferragut Mas ens han deixat per a sempre. Greus malalties que anaren minant els seus organismes, els han dut finalment al sepulcre. Els dos noms van associats íntimament a l'actuació del valencianisme d'esquerra; figuraren entre els fundadors de l'Agrupació Valencianista Republicana, i a ella i al nostre Partit—com continuador—prestaren en tot temps la col·laboració i l'ajut material; en totes les necessitats que la lluita pels nostres ideals ens imposava, els consocis Torres i Ferragut tingueren el major desinterès. Pocs dies de diferència ha hagut entre el seu èxit, que ha estat vivament sentit per tots aquells que tractaren a tan excel·lents consocis, bons amics i entusiastes valencianistes.

A les setes famílies els testimoniem la nostra condolència.

El nostre consoci Josep Guillaó passa també pel dolor d'haver perdut la seua estimada mare. L'afecte que tenim al volgut company ens fa sentir profundament tan sensible desgràcia i des d'estes columnes ens creem en el deure d'expressar-li el més viu condol.

Al Ministeri de Treball ha estat presentat per a la seua aprovació l'Estatut de la Cooperativa «La Senyera», que s'organisa al nostre Partit. Els afiliats a qui els interesse suscriure's deuen passar per Secretaria, on els facilitaran el butlletí corresponent.

Tip. Moderna-Avellanas, 9-València